

MEETING

POINT (CZ/EN)

DAY 3

MEETING

POINT (CZ/EN)

DAY 3

MEETING

POINT (CZ/EN)

DAY 3

Organizer

J A U
U Ž M 5
7

Divadelní fakulta

With financial support

• Visegrad Fund

Státní fond kultury ČR

MĚSTSKÁ ČÁST
BRNO-STŘED

The project is co-financed by the Governments of Czechia, Hungary, Poland and Slovakia through Visegrad Grants from International Visegrad Fund. The mission of the fund is to advance ideas for sustainable regional cooperation in Central Europe.

Under the auspices

jihočeský kraj

MINISTERSTVO
KULTURY

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

unesco
Česká komise pro UNESCO

ENCATC
The European network on cultural
management and policy

The Main media partner

Česká televize

Partners

MĚSTSKÁ ČÁST
BRNO-STŘED

DIVADELNÍ REVUE

Místní Kultura
pro kulturu
z regionů

32. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU DIVADELNÍCH ŠKOL

29/03/2022 – 02/04/2022

WWW.ENCOUNTER.CZ

SLOVA, O TA TU BĚŽÍ

Cyrano z Bergeracu

Představení Cyrano z Bergeracu je tříhodinové drama, které mluví jazykem poezie a končí zrozením prózy. Studenti JAMU předvádí klasický příběh o lásce a nenaplněných tužbách sublimovaných do básnických strof. V této aktualizované verzi Martina Crimpa se navíc otevírá problematika sexismu, emancipace či toho, zda si jako člověk s člověkem můžeme vlastně rozumět, a připomíná, že vždy v komunikaci existuje určitý, byť nezáměrný, bias.

Hlavní hrdina je na jednu stranu nezdravě ambiciózní poeta, který nejde pro konflikt s kritikem daleko, ale ve všech ostatních životních situacích je buď vágním individuem balancujícím na hranici alkoholismu (káva s koňakem místo snídaně), nebo ukázkovým příkladem ubohého simpujícího muže. Cyranovy mindráky a tělesná dysmorfie krystalizují do dnes internetově známého memu o čtyřech módech muže: první, takzvaný „acting like a gangsta“ – Cyrano je ztělesněním pouličního rváče. Za druhé „partying with the boys“ – zde vidím jeho světlé chvíle při jeho živých recitálech. Třetí je „simping“ – v tom je Cyrano možná lepší než v psaní veršů. Jeho nezištná úslužnost k ženě, kterou miluje, je snad nejtragičtějším možným prvkem všech tragédií. A nakonec čtvrtý mód „pain“ – jde o neskutečnou tísnivost, která ze Cyranova jednání plyne. Bolest, která z děje nevyhnutelně přetéká, je i pro diváka, vnímajícího tento aspekt, jakousi trýzní.

Jedním z důležitých motivů je zde symbolický konflikt poezie s prózou. Je to, jako by byla próza zrozena z patetičnosti poezie, způsobu, jak Cyrano

WORDS, THAT'S WHAT IT'S ALL ABOUT.

Cyrano of Bergerac

Cyrano of Bergerac is a three-hour play which speaks the language of poetry and then ends with the birth of prose. The students of JAMU perform the classic story of love and unfulfilled desires that are sublimated into lines of poetry. In this updated version, Martin Crimp raises issues of sexism, emancipation, and whether we can actually get along as human beings. He also reminds us that there is always a certain bias in communication, though unintended.

On the one hand, the protagonist is an unhealthily ambitious poet who doesn't shrink from conflict with a critic, but on the other hand he is either a vague individual teetering on the edge of alcoholism (coffee and cognac instead of breakfast) or a prime example of a pathetic man in any other situation. Body dysmorphia combines with his complex to make him into something like the recent meme about the four modes of man: the first Cyrano, „acting like a gangsta“ - is the epitome of a street thug. The second, „partying with the boys“ - here I see his bright moments in his live recitals. The third is „simping“ - Cyrano may be better at this than he is at writing verse. His selfless servility to the woman he loves is perhaps the most tragic element of all tragedies. And finally, the fourth mode, „pain“ - this is the incredible heaviness that arises from Cyrano's actions. The pain inevitably overflows from the plot and it is also a kind of torment for the viewer.

One of the important motifs here is the symbolic conflict between poetry and prose. It is as if prose is born out of the pathos of poetry, which is the way

vlastně žil. Celkově je představení veľmi čitateľne provedené – a díky veľmi dynamickému tempu tato poměrně dlouhá inscenace utíká velmi svižně.

Viktor Hájek

Cyrano actually lived. Overall, the performance is very clear. It set a dynamic pace which made this longish production pass very quickly.

Viktor Hájek

CYRANO PREKROČIL SAMÉHO SEBA

Na začiatok sa musím priznať: na inscenáciu Cyrano z Bergeracu som šiel s obrovskými predsudkami. Ako je možné tak idealizovaného a romantizujúceho hrdinu, známeho hlavne od spisovateľa Edmonda Rostanda, aktualizovať a preniesť do súčasnej éry?

Ide o hrdinu opradeného legendami, preto ho bolo nutné redefinovať. Kto je Cyrano tu a teraz? Šialený romantik, ktorý nedokáže vyznať svoje city? Básnik, ktorý nechápe súčasnú poéziu? Nepochopený umelec? Vojak ktorý je ochotný zomrieť pre lásku a svojich ľudí? Toho z JAMU je možné označiť všetkými vymenovanými nálepkami.

Na začiatku predstavenia som si myslel, že pôjde o nadnesenú komédiu o pseudointelektuálnosti, nezájme o divadlo a poéziu, moralizovanie o umení, alebo o beznádejnej láske. Samozrejme, aj tieto témy sú prítomné, ale najviac rezonovali myšlienky o hodnotách, ktoré sú poslednom období stratené v časopriestore. Mierny patetické výstupy medzi Roxanou a Kristiánom prestriedali emočne syté scény. Inscenácia vznikla ešte v období mieru, ale teraz, keď na Ukrajine prebiehajú priame boje, Cyranoovo hrdinstvo pripomína ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského.

Najväčším kostlivcom pre hercov je pravdepodobne pretlmočenie ale

CYRANO HAS TRANSCENDED HIMSELF

To begin with, I must confess: I went to this staging of Cyrano of Bergerac with huge prejudices. How could such an idealised and romanticised hero, known mainly through the writer Edmond Rostand, be updated and brought into the contemporary era?

This is a hero shrouded in legend, so it was necessary to redefine him. Who is Cyrano here and now? A mad romantic who cannot confess his feelings? A poet who doesn't understand contemporary poetry? A misunderstood artist? A soldier who is willing to die for love and his people? All of these labels can be applied to the Cyrano from JAMU.

At the beginning of the show, I thought it was going to be a hyperbolic comedy about pseudo-intellectualism, disinterest in theatre and poetry, moralizing about art, or hopeless love. Of course, these themes are also present, but what resonated the most were the ideas about values that are lost in this day and age. Slightly pathetic scenes between Roxana and Christian were interspersed with emotionally rich scenes. Although the production was written in peacetime, now that there is war in Ukraine, Cyrano's heroism resembles that of Ukrainian President Volodymyr Zelensky.

The biggest challenge for the actors is probably the recitation of Alexandri

xandrínu. Tvorcovia sa snažili aby inscenačný text vyznel aktuálne a aby sa priblížil jazyku mladej generácie. V momentoch keď bolo treba inscenáciu odľahčiť, tak herci prešli do rapu, čím inscenácia získala nový vibe. Naopak napätie vytvorila citácia základnej melódie Billie Jean. Martin Mihál ako predstaviteľ Cyrana vyjadroval jeho slová, ako by to bolo pre neho najprirodzenejšou vecou na svete. Osciluje medzi moralizátorom a hrdinským milencom ale v každom momente je podprahovo cítiť jeho zásadovosť a boj za ľudské hodnoty.

Adam Nagy

ne verse. The creators strived to make the production's text sound current and to bring it closer to the language of the young generation. At moments when the production needed some lightening up, the actors switched to rap, bringing a new vibe into the performance. On the other hand, tension was created through the quotation of Billie Jean's tune. Martin Mihál, portraying Cyrano, interpreted his words as if it was the most natural thing in the world. He oscillated between being moraliser and a heroic lover, but at every moment you could subliminally sense his principled nature and his fight for human values.

Adam Nagy

KONEČNĚ JSME SE DOČKALI

Čtvrteční odpolední hodiny patřily Slovensku a jejich inscenaci Spider/Man (Antická tragédie). Dějová linka samotného Spidermana je nám určitě, alespoň zčásti, známa. Zde ji však můžeme vidět z jiné stránky, a to z pohledu samotného Petera Parkera a jeho touhy vzdát se schopností, které ho tíží. Velká moc přináší i nadmíru povinností a velkou dávku zodpovědnosti, o kterou Peter nestojí. Chce být obyčejný muž, který může milovat svou Mary Jane a být s ní šťastný.

Celou dobu se potýkáme s jeho skoro šílenstvím a jsme svědky jeho posledních dialogů s už zesnulými osobami: jeho láskou Gwen, kamarádem Harrym a úhlavním nepřítelem Kravenem. Když se Peterovi podaří ke konci zbavit své moci – tedy samotného Spidermana – dozvídáme se, že není schopen nikoho ochránit. V poslední

FINALLY, THE TIME HAS COME

Thursday afternoon belonged to Slovakia and their production of Spider/Man (Ancient Tragedy). The storyline of the original Spiderman is a familiar one, at least in part. However, we can see a different perspective here – a perspective of Peter Parker and his desire to give up the abilities that burden him. Great power brings a plethora of responsibilities and a great deal of accountability that Peter doesn't want. He just wants to be an ordinary man who can love his Mary Jane and feel happy with her.

Throughout, we deal with his near-madness, and we witness his last dialogues with now-deceased figures such as his old love Gwen, his friend Harry, and his arch-enemy Kraven. When Peter finally manages to get rid of his powers – that means to shed Spider-Man, we learn that he is unable to protect anyone. At the end of the production,

FOTO: Natálie Divincová

části inscenace je přemožen bandou grázlů, kteří mu jeho milovanou Mary znásilní a následně zabijí.

Jako jedné z prvních věcí při vstupu do sálu si všímáme velkolepé, až fascinující scénografie, které dominovaly obrovské řetězové pavučiny, které mohly, ale nemusely být jakousi metaforou svázání Petera se Spidermanem. Kostýmová stránka tu byla víc než kreativní a nechyběla ani výrazná make-upová stránka; falešné jizvy nebo odřené obličej vypadaly velmi reálně.

Samotný průběh hry byl už od začátku poměrně jasný a diváci tu nevidí nic extra nečekaného. Díky předčasnému až přehnanému navnazení nebylo v sálu jediného volného místa a diváci seděli všude, kde se dalo. Herci však bohužel působili, že samotný děj moc neprožívali, a samotná hlasová intonace byla převážně na jedné lince.

he is overcome by a bunch of thugs who rape and then kill his beloved Mary.

One of the first things we notice upon entering the hall is the grand, almost fascinating set design, dominated by giant chain webs that may or may not have been a sort of metaphor for Peter's bondage with Spider-Man. The costumes were more than creative, and there even was a striking use of makeup. Fake scars or a scraped face looked very real.

The plot was quite straightforward from the beginning, and it was clear that the audience wouldn't see anything unexpected. Because of the exceedingly high expectations, the show was played to a full house. There were no seats left and the audience had to sit everywhere they could. Unfortunately, the actors didn't seem to enjoy the plot

V průběhu bylo zřejmé, že počáteční zápal pomalu upadal. Tomu napomohly momenty, které působily dramaturgicky neuchopeně. Ohlušující hlasitá hudba přehlušila samotné repliky herců, anglické titulky tedy přišly v tuhle chvíli vhod.

Lucie Tománková

very much and their intonation was mostly level.

The initial enthusiasm slowly faded as the play progressed. This was exacerbated by some moments that seemed dramaturgically incoherent. The ear-splitting music drowned out some of the actors' lines, so the English subtitles came in handy at that point.

Lucie Tománková

„TRAGÉDIU MÁŠ V KRVI“

Adaptácia popkultúrneho komiksového príbehu o hrdinovi Peterovi Parkerovi, ktorý v sebe ukrýva alterego Spidermana, je predlohou autorskej inscenácie Spider/Man (Antická tragédia) režiséra Mateja Trnovca a dramaturgičky Veroniky Briestenskej. Študenti VŠMU svojou inscenáciou spôsobili v preplnenom hľadisku Divadla na Orlí v celku neočakávané reakcie. Za mňa bol najväčším problémom celého predstavenia neadekvátny smiech, ktorý pretrvával aj v momentoch, keď nebol vhodný. Paradoxné to pre mňa bolo najmä kvôli enormnému záujmu divákov o predstavenie. Moderný príbeh, ktorý je každému mladému človeku známy, si určite vyžadoval režijnú formu spracovania, a herectvo, ktorá bude využívať skôr odstup ako metódy prežívania. V istých momentoch bol preto smiech určite na mieste, ale často bol skôr nevhodný. V scéne, kedy sa na javisku objavila prvá osoba z Peterova života, bývalá priateľka Gwen, nastal prvý moment, kedy sa diváci začali smiať. Vtedy som si pomyslela, že sa na humor nechytám, pretože mi uniká kontext komiksov a filmov, no atmosféra v publiku pretrvávala. Rušilo to

“TRAGEDY'S IN YOUR BLOOD”

The adaptation of the popculture comic book story about Peter Parker, who harbours the alter ego of Spiderman, was the basis for the original production titled Spider/Man (An Ancient Tragedy) by student director Matej Trnovec and dramaturge Veronika Briestenska. The students of the theatre faculty of the Academy of Performing Arts (VŠMU) caused unexpected reactions in the crowded auditorium of the Orlí Theatre with their production. For me, the biggest problem with the whole performance was the inadequate laughter, which persisted even when it wasn't appropriate. The paradox for me was mainly due to the enormous audience interest in the show. A modern story that is familiar to every young person certainly required a directorial form of treatment and acting that would use distance rather than experiential methods. Therefore, laughter was certainly in order at certain moments, but was often rather inappropriate. In a scene when the first person - former girlfriend Gwen - from Peter's life appeared on the stage, there was the first moment when the audience started laughing. At the time, I thought to myself that I

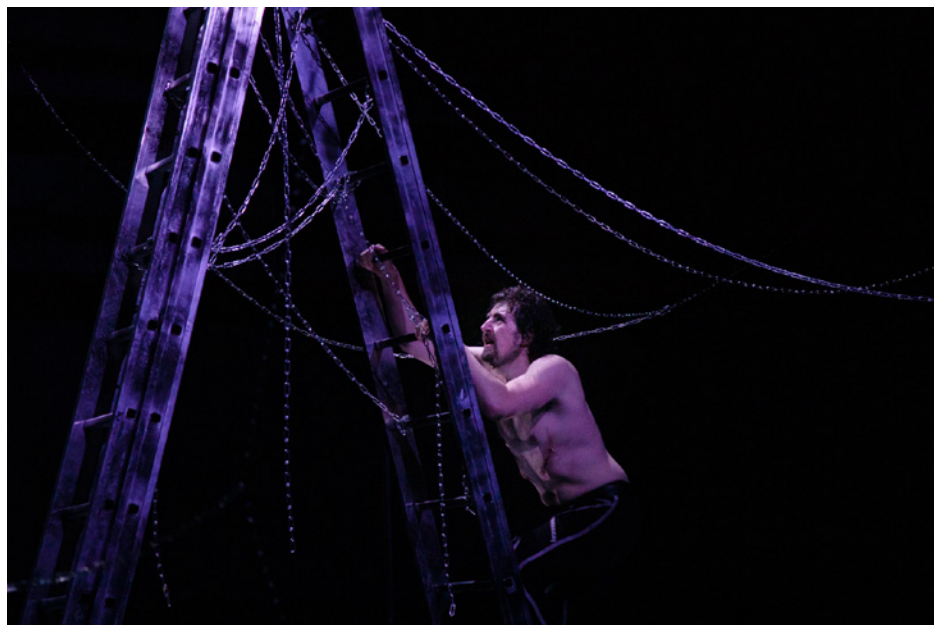

FOTO: Natálie Divincová

sústredenie, fungovanie a aj výsledný efekt predstavenia.

V úvode zaznievali opakujúce sa leitmotívy, ktoré si postavy v príbehu niesli. Takisto sa ako leitmotív opakoval Petrov monológ o jeho predstave ideálneho dňa. Chce ráno vstať vedľa dievčata, ktoré ľúbi, ísť do kina na akčný film a následne pri nej večer zaspáť. Namiesto toho však žije život, ktorý je podobný osudu antického tragického hrdinu. Ako kliatba sa s ním ťahá tiež smrti. Gwen mu hovorí – „Máš tragédiu v krvi. Tvoja láska je ako vražda.“ odsúdený na utrpenie stretáva mŕtvych zo svojej minulosti. Tragický, tak ako v antickej tragédii bol záver, kedy aj napriek vzdaniu sa svojho alter ega Petrovu súčasnému priateľku drasticky znásilnia a následne zabijú – všetko pred očami divákov! Naozaj smutný a emotívny koniec však absolútne znevážila reakcia

didn't get the humour because I missed the context of the comics and movies, but the atmosphere in the audience persisted. It was disrupting the focus, the functioning, and the final effect of the performance.

There were recurring leitmotifs at the start which the characters carried throughout the story. Peter's monologue about his idea of an ideal day was also repeated as a leitmotif. He just wanted to get up in the morning next to the girl he loved, go to the movies to see an action movie, and then fall asleep next to her in the evening. But instead, he lives a life that was similar to the fate of an ancient tragic hero. Like a curse, the shadow of death lingers with him. Gwen tells him – „You have tragedy in your blood. Your love is like murder.“ Doomed to suffer, he meets the dead from his past. Tragic, as in ancient trage

publika, ktorou bol opäť smiech... Neviem, či sa tam nachádzali nejakí jedinci, ktorí majú psychické problémy alebo nábeh na psychopatiu, ale takúto reakciu radikálne odsudzujem. Hlavne v súčasnej prebiehajúcej vojne na Ukrajine, kedy sa podobné veci dejú ženám pod tlakom ruských vojakov.

Laura Barancová

dy, was also the ending, when despite giving up his alter ego, Peter's current girlfriend is drastically raped and then killed - all in front of the audience! However, the really sad and emotional ending was completely invalidated by the reaction of the audience, laughter again... I don't know if there were any individuals who have mental problems or a tendency to psychopathy, but I radically condemn such a reaction... Especially in the current ongoing war in Ukraine, when things like this are happening to defenceless women under the pressure of Russian soldiers.

Laura Barancová

ZVLÁDNEME TO? SPOLU? NAOZAJ?

Tí, ktorí sa zapodievať politikou. Významový slovník taktiež hovorí aj o ľuďoch veľkých a skúsených. Jednoducho by sa malo jednať o autority. O kom je reč? Politici, politici, politici...

Inscenácia Ťuk, ťuk. Kdo tam? Politici! v réžii Daniely Samsonovej pre mňa otvorila hneď niekoľko tém. Z názvu môžeme usúdiť, že sa bude jednať o satiru narážajúcu na politickú situáciu v Čechách a vo svete, no inscenácia určite nie je iba o tom. Dvaja herci a herečka predstavenie začali na čistej scéne ako klauni, ktorí za neustáleho opakovania slova „politici“ pohybovo improvizovali. Prvá časť však obsahovala niekoľko interných vtipov, ktoré bohužiaľ zabavili iba niekoľko divákov. Problémom prvej časti bolo však aj niekoľkonásobné opakovanie síce pohybovo náročných, no rovnakých prvkov. Herci však v týchto častiach gestami jasne naznačili, že ľudstvo sa ako spoločenstvo už niekoľkokrát zaseklo v politických garnitú

WE´LL MAKE IT? TOGETHER? REALLY?

Those who deal in politics. Dictionaries of meaning also speak about great, experienced people. Simply speaking, authorities. Who are we talking about? Politicians, politicians, politicians...

The stage work called Knock, knock, who is there? Politicians! directed by Daniela Samsonová has opened several themes together for me. The title suggests a satire reflecting the political situation in the Czech Lands and in the world, but the performance certainly was not only about that. One actress and two actors started the performance on an empty stage as clowns improvising movements while constantly repeating the word "politicians". However, the first part contained a couple of in-jokes that unfortunately only entertained a few audience members. Another issue with the first part was multiple repetitions of admittedly movement-intensive but identical elements. The actors used gestures to

FOTO: Jan Fuchs

rach, akými boli napríklad nacizmus a komunizmus.

V ďalšej časti do čistého priestoru javiska pribudlo ohraničenie, ktoré hercov a herečku uväznilo v jednom priestore. Od tohto momentu boli účinkujúci na javisku uväznení vo svojom vnútornom svete a bojovali za seba. Človek, ktorý si myslí, že skoré ranné vstávanie a pitie zelerovej šťavy z neho spraví úspešného človeka, starý pán, ktorý trávi svoj voľný čas pozeraním bizarných televíznych programov, či mladá influencerka uväznená v choreografiách.

Každý z nich a každý z nás je uzatvorený vo svojej bubline a veľmi jednoducho sa môže stať, že táto bublina praskne. Čo však príde po prasknutí? V tom najlepšom prípade by malo prísť uvedenie vlastných chýb a ich napravenie. Často sme však svedkami, že namiesto sebareflexie prichádza prispôsobenie sa ďalšej situácii. Vo vnútor

make it clear that humanity as a community has been stuck in political garrrisons such as Nazism or Communism several times in history.

In the next part a border was added to the empty stage, trapping the actors and the actress in one part of the space. From that point on, the performers on stage were trapped in their inner world, fighting for themselves. A man who thinks that getting up early in the morning and drinking celery juice will make him a successful man, an old man who spends his time watching bizarre TV shows, or a young influencer trapped in choreographies.

Each one of them and each one of us is enclosed in a bubble, and it can very easily happen that this bubble bursts. But what comes after the bursting? In the best-case scenario, there should be an awareness of one's own mistakes and a correction of them. However, we

nom svete sme však každý sám. Teda je tam s nami ešte niekto. Svedomie, ktoré nám dáva ako jediné nádej, že spolu to zvládneme.

Šimon Frolo

often see that instead of self-reflection comes adaptation to the new situation. In the inner world, however, we are each alone. Well, there is someone else there with us. Our conscience that gives us the only hope that together we can make it.

Šimon Frolo

ŤUK, ŤUK. KDO TAM? POLITICI!

Čtvrteční odpoledne alias třetí den festivalu nám začal velkou porcí zábavy. Inscenace Ťuk, tuk. Kdo tam? Politici! byla doprovázena hlasitým smíchem a dokázala nám tak, že dělat divadlo je jedna velká radost. Herci si během představení uměli získat publikum a také se pořádně odvázat. Samotná performance nebyla pouze komedií, během představení jsou pokládány otázky, na které je potřeba si občas odpovědět, protože jak víme, dny utíkají a noci plynou, stárneme, každý den se opakuje, každý den je stejný. To už je zase noc? Vstanu, zacvičím si a zase jdu spát. Vstanu, natočím tiktok a na jednu je zase TA noc. Kolikátého je? Kdy jsem byl naposledy nakoupit? Jak dlouho jsem vlastně doma? Postupně z toho můžeme naprosto zešítet.

Politici nám ukázali, že dobrý kolektiv může být někdy velmi důležitý, protože vzájemná chemie mezi herci fungovala naprosto skvěle. Nadšení nechybělo a závěrečný potlesk byl rozhodně slyšet. O ten se především postarala přehnaně nadšená režisérka Daniela Samsonová. Její entuziasmus byl víc než zřejmý, jenže byli tak nadšení i samotní diváci? V průběhu inscenace se začaly nabalovat myšlenky,

KNOCK, KNOCK. WHO IS THERE? POLITICIANS!

Thursday afternoon, or the third day of the festival, started with a big portion of fun. The production of Knock, Knock. Who's there? Politicians! was accompanied by loud laughter, proving to us that acting is one big joy. The actors were able to win over the audience during the performance and also to unbind themselves. The performance itself was not only a comedy, in its course questions were asked, which sometimes need to be answered, because as we know, days pass and nights go by, we get older, every day is the same. Is it night again? I get up, I work out and I go back to sleep. I get up, I turn the ticker, and suddenly it's THAT night again. What time is it? When was the last time I went shopping? How long have I been home? It may drive us completely insane.

Politicians showed to us that a good team can sometimes be very important, for the chemism between the actors worked absolutely. There was no lack of enthusiasm, and the final applause was definitely audible. This was mainly due to the overly enthusiastic director Daniela Samsonová. Her enthusiasm was more than obvious, but were the audience equally

FOTO: Jan Fuchs

kteří nevyznávaly jasně, a nastala kvůli tomu malá dezorientace v příběhu.

Představení nám umožnilo se na chvíli pozastavit a přemýšlet nad tím, na co se nikdo sám sebe jen tak nezeptá. Zeptejme se tedy teď sami sebe na to, jestli jsme pány svého života. Zeptejme se, zda je dobré to, jak žijeme. Necítíme se zavření? Po covidové době, kdy jsme si sami mohli zkusit, jaké to je být nějaký čas zavřený v karanténě a být sám mezi čtyřmi stěnami. Co se s námi stalo? Politici dnes můžou vše. Je to správně? Dělejme něco. Dělejme něco pro sebe a snažme se žít život, kde jsme sami sebou a kde jsme hlavně rádi sami se sebou.

Lucie Tománková

enthusiastic? As the production progressed, ideas began to accumulate that did not come out clearly. There was a little disorientation in the story because of that.

The performance allowed us to pause for a moment and reflect on it all. Because no one is ready to ask themselves questions. Let's do it now and let's ask ourselves if we are the masters of our lives. Let's ask ourselves if the way we live is good. Don't we feel closed? After the covid time, where we could experience for ourselves what it feels like to be locked up in quarantine for a time and to be alone between four walls. What did it do to us? Politicians can do anything these days. Is that correct? Let's do something. Let's do something for ourselves and try to live a life where we are ourselves and where we are happy with ourselves above all.

Lucie Tománková

FOTO: Dominika Prášková

ODVRHNUTÉ DIEVČATKO

THE CASTAWAY LITTLE GIRL

Pravdepodobne každý, kto má staršieho súrodenca, sa niekedy cítil, že je iba ten druhý. Všetka pozornosť je nasmerovaná na neho, pretože možno už niečo dosiahol vo svojom živote a ten pomyselný reflektor je nasmerovaný na toho prvorodeného.

Inscenačný text autorky Báry Viceníkovej je založený na biografických prvkoch princeznej Margaret, sestry Alžbety II. Dielo reflektuje jej vnútorný stav, ktorý spôsobila zatienenosť jej sestrou. Ako zaznelo, Alžbeta je moja pýcha a Margaret moja láska. S týmto pocitom sa musela vysporiadať počas celého svojho života a táto bipolarita je prítomná aj v inscenácii.

Svoju najbližšiu osobu na kráľovskom dvore našla vo svojom otcovi. Jeho smrť

Probably everyone who has an older sibling has felt at some point that they are just the other one. All the attention is directed at the older sibling because they may already have accomplished something in their life and that imaginary spotlight is directed at them, the firstborn.

The production text by Bára Viceniková is based on some biographical elements of Princess Margaret, the sister of Elizabeth II. The work reflects her inner state caused by the shadow cast over her by her sister. As it was said, Elizabeth is my pride and Margaret is my love. She had to deal with this feeling throughout her life and this bipolarity is also present in the production.

At the royal court, she found her

v nej spôsobilá obrovskú chuť vzdorovať voči skostnatelému dvoru. Jediný spôsob, akým vedela bojovať proti konvenciám a očakávaniam, bola rebélia – napríklad keď začala prstami konzumovať obľúbený džem, alebo chodila s mužmi, ktorí nezodpovedali jej spoločenskému statusu. Nehovoriac o tom, že všetky jej vzťahy skončili sklamaním.

Podobne ako text, tak aj celá inscenácia je formálne fragmentovaná. Herecké akcie Andrey Hodíkovej vytvárajú dojem klipovosti. Začína s detskou naivitou, prechádza si stavmi beznádeje, ktoré končia rezignáciou. Margaret so zúfalstvom na tvári prijíma svoj osud, hoci sa celý život snažila vymaniť z kráľovského pozlátka. Tento dojem strihovosti podporuje aj svetelný dizajn Dominiky Němcovej.

Scénografka Adéla Szturcová výrazne pracuje s ružovými rekvizitami – napríklad trón, konfety alebo korunka. Zároveň tieto predmety vyťahuje zo škôlkarských skriniek, ktoré reflektujú aj jej postavenie, kvôli ktorému ju všetci vnímajú ako malé dievčatko odstavené na vedľajšiu koľaj.

Adam Nagy

closest friend in her father. His death awakened in her a great desire to rebel against the stiff court. The only way she knew to fight against convention and expectation was through rebellion: for example, when she began to consume her favourite jam with her fingers, or when she dated men who didn't fit her social status. Not to mention the fact that all her relationships ended in disappointment.

Just like the text, the whole production is formally fragmented. Andrea Hodikova's actions create a clip-like impression. She begins in a childlike naivety, goes through states of despair that end in resignation. Margaret accepts her fate with despair on her face, even though she has spent her whole life trying to break away from the royal glitz. The clip-like impression is supported by the lighting design by Dominika Nemčová.

Adéla Szturcová's striking set design relies on an abundance of pink props such as the throne, confetti, or a crown. At the same time, she pulls these objects out of nursery cupboards, which also reinforces everyone's perception of Margaret as a castaway little girl.

Adam Nagy

UTRPENÍ VÝHERCŮ

Stále sama na očích masám. Nekončící veřejný projev. Rozhovor s publikem sedícím ve dvou řadách, tak blízko. Argumentace o vlastním životě. Veškerá tvá intimita je předmětem debaty. Můžu si to vzít na sebe? Můžu si ho vzít? Můžu neexistovat? Čumilové kolem zemřelé. Kdo ji zabil? To druhé dítě. Sestra své sestry. Skoro královnou.

THE SUFFERING OF THE WINNERS

Always alone in the sight of the masses. The never-ending public speech. Talking to an audience sitting two rows deep, so very close. Justifying your own life. All your intimacy is up for debate. Can I wear this? Can I marry him? Can I not exist? The gawkers around the deceased. Who killed

FOTO: Dominika Prášková

Prostor dětství, kde být tatkovou princeznou ještě není břímě. Prostor latentně přítomný za záclonou, který nabývá existence, jen když se rozsvítí malá lampa a rozezní dušený hlas dávná. Protože se dřevěné kostky rozsypaly, nejsi už táto princezna, ale princezna bez táty.

Vážná hudba hodna králů, ale ty zpíváš patetický pop Franka Sinatry ve svitu luny, teda lampy, jako normální člověk. Kéž by tě někdo mohl odnést na Měsíc.

Blyštivé konfety, kýč ozdob, pro tebe zbyly jen ty plastové, směšně malý trůn, robotický pes z plyše a drátů. Štěněněněněně, jehož lásku si koupíš, stejně jako tvoji rodiče tvou svobodu, naplněním základních živočišných potřeb. Jsi stále docela volná, dělej si, co chceš. Alespoň o tu marmeládu bych poprosila, tu, která je moje oblíbená. Ne, marmeláda není vhodná k popatření

her? The other child. Her sister's sister. A queen, almost.

A phase of childhood where being daddy's princess is not yet a burden. A space hidden behind the curtain, which only comes into existence when lit by a small lamp and resounding with the stifled voice of the past. Because the wooden blocks have fallen apart, you are no longer your daddy's princess, but a princess without a father.

Classical music worthy of kings, but you are singing Frank Sinatra's pathetic pop by moonlight, I mean lamplight, like a normal person. I wish someone could take you to the moon.

Sparkly confetti, kitsch ornamentation, all you've got left are the plastic bits, a ridiculously small throne, a robotic dog of plush and wires. A puppy whose love you buy, like your parents bought your freedom, by fulfilling its

obličej. Ne, takhle jsme to zrovna nemysleli. Máš peníze, slávu, co bys chtěla? Máš střechu nad hlavou. Moji střechu, a ta má svá pravidla. Nejhorší je, že můžeme všechno.

Světlo, totální fokalizace, aristokratka, vznešená dáma, jedna žena s cinkrlátky, zástupce lidu.

To není jen dcera královny, ale každý dítě, který je divný, každý dítě, který je privilegovaný, každý dítě, který by chtělo žít – co na to řeknou lidi? Utrpení životních výherců, kteří zkásli jackpot ještě před nočníkem. Je tohle rouhání? Přece nemáš svobodu, nemáš nic. Jenom ta malá holčička se dívá, jako by se ptala, jestli i pro ni je sepsán tenhle osud, jestli i jí se rozsypou kostky.

Jonáš Soukup

basic animal needs. You are still very much free to do whatever you want. I'd ask for the marmalade, at least, for my favourite one. No, marmalade is not suitable for smearing on your face. No, that's not quite what we had in mind. You've got money, fame, what more do you want? You've got a roof over your head. My roof, and it has rules. The worst thing is – we can do anything.

The lighting, total focalization, an aristocrat, a noble lady, a single woman with trinkets, a representative of the people. Because it's not only the daughter of the queen, but every child who's weird, every child who's privileged, every child who wants to live – what would the people say? The suffering of life's winners who hit the jackpot before they were potty-trained. Is this blasphemy? When you've got no freedom, you've got nothing. Only the little girl is watching, as if wondering whether this fate is scripted for her as well, whether the wooden blocks will fall apart for her too.

Jonáš Soukup

KABINET
MŮZ

FOTO:
Krištof
Hugo
Kundračik

KABINET
MŮZ

FOTO:
Krištof
Hugo
Kundračik

FOTO:
Krištof
Hugo
Kundračik

Šéf redaktor:
Václav Alexa

Produkční:
Barbora Čechová

Redakce:
Lucie Tománková (SIU)
Viktor Hájek (UPOL)
Jonáš František Soukup (UPOL)
Petra Veronika Veltýová (VŠMU)
Šimon Frolo (VŠMU)
Laura Barancová (VŠMU)
Adam Nagy (VŠMU)
Johana Jurášová (MUNI)
Barbora Víceníková (JAMU)
Sára Matůšová (JAMU)

Editace:
Václav Alexa
Barbora Víceníková

Sazba: Josef Bubeník

Grafické zpracování obálky: Lenka Šebíková

České korektury:
Sára Matůšová
Martin Leiský

Anglické korektury:
Adrian Hundhausen
Jiří Lukl

Anglické překlady:
Johana Jurášová
Andrej Purkart
Hana Kretková
Réka Zakál
Jonáš František Soukup
Jazykový servis Hope

Přidávání na web: Václav Alexa

Tisk: Barbora Čechová

Vydavatel:
Janáčkova akademie múzických umění
Divadelní fakulta
Mozartova 1
662 15 Brno
IČ:62156462 DIČ: CZ62156462

Editor-in-Chief:
Václav Alexa

Manager:
Barbora Čechová

The Editorial Office:
Lucie Tománková (SIU)
Viktor Hájek (UPOL)
Jonáš František Soukup (UPOL)
Petra Veronika Veltýová (VŠMU)
Šimon Frolo (VŠMU)
Laura Barancová (VŠMU)
Adam Nagy (VŠMU)
Johana Jurášová (MUNI)
Barbora Víceníková (JAMU)
Sára Matůšová (JAMU)

The Head of The Editorial Office:
Václav Alexa
Barbora Víceníková

Typesetting: Josef Bubeník

Graphics: Lenka Šebíková

Proofreader for czech language:
Sára Matůšová
Martin Leiský

Proofreader for english language:
Adrian Hundhausen
Jiří Lukl

Translation:
Johana Jurášová
Andrej Purkart
Hana Kretková
Réka Zakál
Jonáš František Soukup
Jazykový servis Hope

Web typesetting: Václav Alexa

Print: Barbora Čechová

Publisher:
Janáčkova akademie múzických umění
Divadelní fakulta
Mozartova 1
662 15 Brno
IČ:62156462 DIČ: CZ62156462

